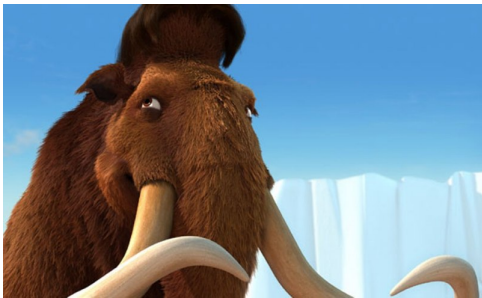

Ігор Бриндак, викладач

Усі ми ще зі шкільних років пам'ятаємо, що історія людства ділиться на відповідні епохи: стародавній світ, середньовіччя, нова доба і т.д. А життя до того прийнято вважати доісторичною епохою. Власне про факти, які стосуються її, і йтиме мова у даній публікації. Можливо, багатьох читачів здивує сама назва статті. Але якщо ми зустрічаємо у книжках такі словосполучення як «доісторичні люди» або «доісторичні племена», то згідно з логікою має бути й доісторична історія. Адже історія - це наука, яка вивчає розвиток людства. Існує переконання, що цю доісторичну епоху дуже добре дослідили, тож багато речей, які про неї пишуть, на загал сприймаються як незаперечні факти. Тобто з такою ж долею ймовірності, як, наприклад, зруйнування Києва військами Батия чи, скажімо, битва під Берестечком. З'являються навіть історичні романи про те, як жили люди в доісторичний період. На цю тему знімаються не лише документальні, але й художні фільми, як-от «Мільйон років до нашої ери». Тому більшість людей не сумнівається, що доісторична історія була саме такою, як її подають у шкільних підручниках. А як бути з фактами? Згідно з усталеним стереотипом, чим далі йти в глибину часу, тим люди були більш дикими, примітивнішими і більш ... волосатими. На цій, власне, останній прикметі, зупинимось детальніше. Нагадую читачам, що найдавніших людей прийнято зображати з густим волоссяним покривом не лише на голові чи обличчі, але й на всьому тілі тому, що вони начебто походять від мавпи. Можливо, вони дійсно такими й були. Врешті-решт і в наш час існують люди із підвищеним, аніж звичайний, волоссяним покривом. І ніхто не ставить під сумнів, що вони є Ното зарієпз. Але справа в іншому: ніде археологам не вдалося знайти шкіру древньої людини, щоб підтвердити, що на ній був густий волоссяний покрив. Найдавніше заморожене людське тіло - так званої людини тірольської або ецці - знайдене у 1991-зображенні древніх людей ми маємо справу не стільки з фактами, скільки з фантазією.

Для чого тут взагалі згадалось про волосся? А ось для чого. Якщо люди дійсно походять від звірини, то чому протягом еволюційного процесу вони так дуже «облисіли». Мається на увазі втрата волоссяного покриву на більшій частині тіла. Адже в часі їхньої нібито еволюції клімат ішов не до потепління, а до похолодання. Дехто пояснює це тим, що люди стали носити одягу зі звірячих шкур. Але що було швидше - втрата шерсті чи носіння одягу? На підставі такої простої речі як волоссяний покрив вже можна судити, наскільки незаперечними є так звані загальновідомі факти доісторичної історії.

Тепер щодо людських винаходів. Як ми усі пам'ятаємо, люди поступово освоювали

найбільш примітивні знаряддя праці: палицю, дрюк, заточений камінь, пізніше з'явився спис, згодом - лук, далі колесо і т.д. І на появу кожного із цих винаходів мали піти століття, а то й тисячоліття. А далі невідомо з якої причини появилися єгипетські піраміди. Тобто, тільки вийшовши з напівдикого життя, люди збудували чудо архітектури, яке стоїть до наших днів і яке навіть у теперішній час важко відтворити. Нагадую, що, крім Єгипту, піраміди, правда іншого формату, будували ще в доколумбовій Америці, де не було колеса. Отже, як бачимо, так звані загальновідомі факти дають більше запитань, аніж відповідей.

А далі - про речі маловідомі. Усі знають, що означає аббревіатура НЛО. Але рідко хто чув іншу аббревіатуру - НВО (невідомий викопний об'єкт). Власне про це явище - наша подальша розповідь. 1944-й рік. У місті Нінгуд (Шотландія) робітники знайшли у закам'янілому пісковіку залізний цвях довжиною 23 сантиметри. У цьому не було б нічого особливого, якби не вік пісковика. На думку учених, йому ... 400 мільйонів років. 1889-й рік. У Намні (штат Айдахо, США) під час буріння свердловини на глибині 91,5 метра була знайдена маленька фігура жінки, виліплена з глини. 1928-й рік. Робітники шахти в Хіверні (штат Оклахома, США) на глибині близько 100 метрів при видобутку вугілля знайшли декілька бетонних блоків. Це були правильні куби із довжиною ребра 30 сантиметрів. Усі грані кубів були ретельно відшліфовані. При подальшій праці знайшли фрагменти стіни, складеної з таких блоків. Вік вугільного пласту, який розробляли, - 280 мільйонів років (див. Н. Н. Непомнящий, А. Ю. Низовский, «Сто великих тайн», Москва - «ВЕЧЕ», 2006. стор. 39-41). Крім вище згаданих артефактів, у різних місцях світу у вугільних шахтах, у пластах, яким приписують мільйони років, знайшли ще такі речі: маленький залізний кубик, залізний горщик, золотий ланцюжок, людський череп і людську ще-лепу. І це ще не все.

Шістнадцятого березня 1982-го року біля міста Глен-Роуз (штат Техас, США) археологічна експедиція, яку очолював доктор Бау, зняла вапняковий шар товщиною 30 сантиметрів, під яким виявили сліди людини і ... динозавра. Розташовані в одному напрямку у деяких місцях сліди динозавра покривали людські. Скоріш за все, він переслідував людину, яка рятувалась втечею (див. Даг Шарп, «Революція против зволюции», Санкт-Петербург, 2003. стор. 36 і також Джо Вайг і Ніколас Комнінеліс, «Крах Дарвіна», «Стефанос», 2005, стор. 60). Чи були якісь спроби пояснити ці вражаючі факти? Уфологи і окультисти, ясна річ, відразу усе взяли на приписувати інопланетянам, які нібито мільйони років до появи людини відвідували Землю. Але усі знахідки, про які згадувалося, і усі сліди явно земні. Тому існує інша думка, більш проста і логічна: проблема датування.

До недавнього часу так званий радіовуглецевий аналіз вважали найбільш надійним методом датування, щоб визначити, скільки років має та чи інша археологічна знахідка. Але все змінилося після дослідження Ту-ринської плащаниці. Як відомо, цю реліквію було піддано дуже прискіпливим фізичним, хімічним і біологічним аналізам. І майже всі вони вказували на її правдивість. За винятком, власне, радіовуглецевого дослідження, яке показало, що нібито плащаниця походить з XIII-XIV століття. Саме з цієї причини питання про автентичність Туринської плащаниці і досі залишається відкритим. Після випадку з цією реліквією стали більш ґрунтовно вивчати метод радіовуглецевого аналізу. І

виявилось, що він дає більш-менш правильні результати, якщо об'єкт дослідження перебував у кімнатних умовах. А якщо він побував або у вогні, або у воді, то будуть мати місце серйозні відхилення чи в бік «старіння», чи в бік «омолодження» об'єкту. Ось декілька прикладів: «Радіовуглецевий аналіз муміфікованих тюленів, виявлених у Південній Вікторії, показав, що їхній вік коливається в межах 615-4600 років. Вік щойно вбитого в Макмурдо тюленя відповідно до цього аналізу становив 1300 років... Обстежені цим способом живі змії нібито «померли» 27000 років тому», «Крах Дарвіна», «Стефанос», 2005, стор. 64-65). Тепер, якщо на підставі цього згадати артефакти НВО то стає зрозумілим, що уся справа не в інопланетянах, а в тому, що ми маємо дуже сумнівне визначення хронології доісторичної епохи. А це означає, що усі загальновідомі знання про цей період є не більше ніж гіпотезою. Автор цих рядків не береться стверджувати, що все написане в шкільних підручниках є неправдою, ані не намагається представити якусь власну версію. Просто слід визнати, що ми знаємо про цей період дуже і дуже мало. А на підставі цих знань ми не можемо робити ніяких попередніх висновків. А саме на висновках з доісторичної історії і побудовано багато сучасних хитких теорій. В першу чергу - теорія Дарвіна. Також на підставі них намагаються поставити під сумнів деякі біблійні місця. Так, наприклад, часто можна зустрітись із твердженням, що Ной не міг збудувати ковчег, бо в його час люди не вміли будувати кораблі. Відносно цього, то по-перше Святе Письмо пише, що Ной не сам додумався будувати ковчег, а Бог дав йому вказівку не тільки що будувати, але й як будувати. По-друге, вище вже наводилися артефакти із розряду НВО. На тлі їх твердити, що люди не могли будувати кораблів, виглядає несерйозно. По-третє, не забуваймо ще про піраміди, які є річчю грандіознішою за кораблі.

Той факт, що якась частина людства у древні часи жила в печерах, нічого ані не доказує, ані не заперечує. І в наш час в окремих регіонах, наприклад, у Папуа Новій Гвінеї або в нетрях басейну Амазонки є племена, що живуть первісно-общинним ладом. І нікому не приходить на думку стверджувати, що вони є неповноцінними людьми. В той же час в інших місцях люди запускають кораблі у космос і користуються інтернетом. Подібно і з печерними людьми. Адже дуже часто там, де знаходять їхні по-мешкання, одночасно знаходять й печерні наскельні малюнки тварин або людей. А це, як відомо, могли зробити тільки правдиві цього. І це не виключає, що у той же час в іншому місці земної кулі люди могли мати більш розвинуту цивілізацію. У свій час «ЖВ» у статті «Небраський детектив» (№№ 1-2, 2006 р.) писала про знахідку скелета неандертальця в ... кольчuzі. Кольчуга промовляє не тільки про розум, але й про цивілізацію.

Тепер повернемося до Вічної Книги. Якщо взяти для порівняння біблійну розповідь про початки людства, яка вміщена в Книзі Буття, то побачимо, що вона має набагато більше аргументів «за», ніж загальноприйнята. Так, наприклад, у різних племен і народів, які розкидані у найвіддаленіших регіонах нашої планети, збереглися розповіді, що нагадують історію про Адама і Єву (конкретніше про це див. «Адам і Єва: вигадки чи реальність?», «ЖВ», №1, 2007 р.). Подібно також збереглася на різних континентах і островах розповідь про те, що колись мав місце великий потоп, від якого врятувалася лише невелика горстка людей. І до того ж, не було дотепер ніякого наукового відкриття чи знахідки, які б ставили під сумнів правдивість Вічної Книги.

На завершення цієї публікації доречно буде процитувати слова знаменитого англійського політика Уїнстона Черчілля: «Ми вважаємо, що найбільш науковим, найбільш здоровим і найбільш переконливим буде буквально прийняття біблійної розповіді. Ми впевнені, що усе відбулося так, як записано у Святому Писанні. Ми можемо мати повну впевненість у тому, що усе, що відбулося, ставалося з людьми, подібними до нас, і що їх пережиття ретельно записані і збережені протягом століть, ще з більшою точністю, ніж телеграфні повідомлення наших днів ... Нехай вчені і дослідники збільшують свої знання і роблять усі можливі пошуки подробиць записів тих віддалених віків, що дійшли до наших днів. Цими дослідженнями вони тільки докажуть нам простоту і глибоку точність записаних істин, які до сих пір освячують шлях людства) (див. А. Ю. Низовский, «Сто великих реліквій мира», Москва - «ВЕЧЕ», 2008. стор. 5-6).

Ігор БРИНДАК. Доісторична історія // Жива Вода ст.8 № 9,10 (2010)